

สารบัญ

จากผู้แปล	5
บทนำ ฉบับปี 2008	13
บทนำ ฉบับปี 2000	15
บทนำ ฉบับปี 1974	33
1. ระบบคุมประพฤติในไศกนาฏกรรมของอริสโตเติล	37
ความนำ	40
ศิลปะเลียนแบบธรรมชาติ	42
‘การเลียนแบบ’ หมายถึงอะไร	50
จุดมุ่งหมายของศิลป์และศาสตร์คืออะไร	53
ศิลปะหลัก และศิลปะย่อย	54
ไศกนาฏกรรมเลียนแบบอะไร	55
ความสุขคืออะไร	57
คุณธรรมคืออะไร	58
ปัจจัยตัดสินความดีคุณธรรม	60
ระดับของคุณความดีหรือคุณธรรม	64
ความยุติธรรมคืออะไร	65
ละครเป็นเครื่องมือเพื่อการชำระล้างความบริสุทธิ์และการชมเชยได้อย่างไร	68
เป้าหมายสูงสุดของไศกนาฏกรรม	69
อีกด้านศัพท์พื้นฐาน	79
ระบบคุมประพฤติในไศกนาฏกรรมของอริสโตเติลทำงานอย่างไร	82
ความขัดแย้งรูปแบบต่างๆ ระหว่างอนุสัยกับศีลสังคม	86
ข้อสรุป	94
2. มาเคียเวลลีสกับประพันธ์ศิลป์เชิงคุณธรรม	101
ชนชั้นศักดินากับการทำให้เลอค่า	103
ความเป็นปึกแผ่นของชนชั้นกระฎุมพี	111
มาเคียเวลลีสกับแมนตราโกลา	120
การลดทอนความหมายของ ‘คุณธรรม’ ยุคใหม่	128

3. เฮเกลกับเบรคซท์: ตัวละครเป็นผู้กระทำหรือผู้ถูกกระทำ	139
แนวคิดเรื่อง ‘มหากาพย์’	140
ประเภทของกวีนิพนธ์ในมุมมองเฮเกล	143
กวีนิพนธ์บทละครในทัศนะของเฮเกล	146
อิสรภาพของตัวละครที่เป็นองค์ประธาน	147
ปัญหาอยู่ที่การเลือกใช้คำ	150
ความคิดกำหนดภาวะการดำรงอยู่ หรือภาวะการดำรงอยู่กำหนดความคิด	156
มนุษย์สามารถเปลี่ยนแปลงได้หรือไม่	158
ความขัดแย้งแห่งเจตจำนง หรือความไม่ลงรอยของความต้องการ	160
ความรู้สึกอินหรืออะไร อารมณ์หรือเหตุผล	161
การเปลื้องอารมณ์และพักสงบ หรือตื่นรู้และการกระทำ	164
เราจะทำความเข้าใจกับงานใหม่ๆ ได้อย่างไร	167
ที่เหลือไม่นับ: เพราะอยู่ในสามตระกูลนี้แต่แตกต่างในรายละเอียด	171
ความรู้สึกอิน หรือการซึมซับอารมณ์	174
4. ประพันธ์ศิลป์ของผู้ถูกกดขี่	177
การทดลองกับกลุ่มละครมวลชน (People’s Theatre) ที่เปรู	179
บทสรุป: คำจั่ว ‘ผู้ชม’ คือคำหายจบ!	231
5. พัฒนาการของคณะละครอาวีนาแห่งเซาเปาลู	233
ความจำเป็นที่ต้องมี ‘โจ๊กเกอร์’	246
เป้าหมายของระบบ ‘โจ๊กเกอร์’	254
โครงสร้างระบบ ‘โจ๊กเกอร์’	264
ภาคผนวก	281
ภาคผนวก ก.	282
ภาคผนวก ข.	286
อ้างอิง	291
เกี่ยวกับผู้แปล	297